

QUAND LES SPERMATOZOIDES
 FEMMES LES ATTENDENT
 A LA PORTE DE LEURS
 PHALLUS.
 S'EN VONT A LA PÊCHE
 AUX OVULES, LEURS
 ASSISSES A LA PORTE

Keď spermie odchádzajú na lov vajíčok, dňom i nocou
 čakajú na ne ich ženy, posedávajúce u vrát ich falusov.

štatút radu veľkého bachora

V Y H L Á S E N Ý

ALFREDOM JARRYM

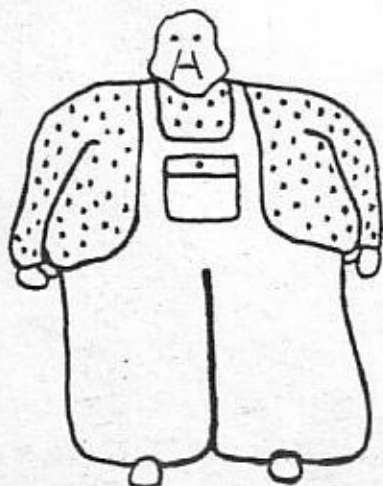
ČLÁNOK I. Každý uchádzač o čestnú hodnosť Člena Radu Veľkého Bachora musí mať štyroch predkov, musí vlastniť mozog, ktorý váži najmenej tridsať gramov, najviac dve oči, a musí preukázať, že bude schopný na požiadanie predložiť približne 300 vlasov a 45 fúzov z každého podbradku /tento počet sa môže v prípade zženštilých žien podstatne zmenšiť/.

ČLÁNOK II. Svoju žiadosť poriadne napísanú na zelenom papieri nech zašle do Sídla Radu v žltej obálke, na ktorej bude nalepená najmenej korunová známka. Pre prípad, že bude musieť usporiadať banket pre štyri osoby, nech si schová nejaké drobné, plus určitú sumu papierových bankoviek.

ČLÁNOK III. Okrem týchto fyzických a morálnych kvalít musí dosiahnuť pocty v armáde, v úrade, v umení, v obchode, v živote medzi pánmi alebo medzi zloďmi, a tieto pocty potom posúdia Veľmajstri Radu.

ČLÁNOK IV. Insignie Radu môžu byť nosené len úplne samostatne, okrem výnimiek povolených Veľmajstrami.

ČLÁNOK V. Hodnosti od najvyššej po najnižšiu sú: Tatkovia Ubu alebo Veľmajstri, Prví Synovia Ubu, Druhí synovia, Tretí synovia, Štvrtí synovia, Vnuci.

A l f r e d J A R R Y

- Prileteli kedysi dávno na sploštenú guľu.
- Hik hok hák, daj mu na hák!
- Rozliezli sa po jej obyvateľoch ako švábi.
- A začali sa do nich zavrtávať.
- Cez nosné dierky, ritné dierky a iné dierky.
- Ááááá!
- Veru, rozliezli sa po ich telách ako sklenené poháre po polici a odvtedy vytvárajú soplavé situácie, dejiny a prítomnosť.
- Gracance!
- Tú guľu celú zafarbili na modro.
- Flusk!
- Tá guľa sa volala Zem.
- Pluvence!
- Alí odrí orbídní užíci sa pretiahli aj do slovníka cudzích slov a v tom slovníčku, slovníku, slovníčisku, slovníčičisku budú figurovať až na veky vekov.
- Rit Palovu i tvoju!

ALÍ, ODRÍ ORBÍDNÍ UŽÍCI

MORBIDITA -y ž. /lat./ štat.pomerné číslo výskytu choroby za jednotku času na istom území

pomer počtu chorých k počtu ohrozených chorobnosť

Áno, sú to oni a bodaj by aj neboli, sú to oni, oni! Áno, sú to oni a bodaj by aj neboli, sú to oni, oni! Áno sú to oni a bodaj by aj neboli, sú to oni, oni! A ešte raz a všetci! Áno, sú to oni a bodaj by aj neboli, sú to oni, oni, oni, bééé!

Áno, sú to oni a bodaj by aj neboli, oni, oni - Malí Morbídní Modrí Mužici - Malí Modrí Morbídní Mužici!

My, hrstka patafyzikov z rázovitého, avšak morbídného kraja Slovenska sme si morbídné zvykli často morbídné používať morbídné slovo morbídnosť, až takmer nadobúda morbídnú hodnotu univerzálneho morbídného slova a zároveň až do takého morbídného stupňa, že už nepoznáme jeho morbídný pôvodný zmysel. To nám však nebráni, aby sme s citom vlastným len patafyzikom neodhadli presne každú morbídnú situáciu, príbeh, projekt, či hocičo iné. Morbiditu totiž celkom ľahko spoznáte v tom okamihu, keď zistíte, že vám nad niečím zostáva stáť rozum! Pravda, rozum môže zastať nad všeličím a nemusí to byť morbídné a tak isto aj morbídnosť /morbidita/ môže zastať nad všeličím a nemusí to byť rozum... Teda háčik je v tom, že rozum zostane stáť pri, vlastne nezostane stáť len pri morbiditách, teda avšak pri nich zastane VŽDY! Nerozumiete? To nevedí. Morbiditám se nečá rozumieť. Morbídnosť je nenormálnosť v tom neskutočnom zmysle slova. Totiž, morbídnosť je niečo pravdivé, avšak neskutočné i keď to

Šesť chlapcov inšpirovaných myšlienkou, že je Halloween - a na Halloween je dovolené všetko...zavlieklo dvanásťročnú dievča do bočnej uličky a jeden za druhým ju znásilnili, lebo nieslo plnú nákupnú tašku darčiekov pre tento sviatok a odmietlo sa o ne podeliť.

...dospelý chlap naháňal pätnásťročného chlapca, ktorý mu nastroikal penu na holenie na okná zaparkovaného auta. Podarilo sa mu však iba vraziť do ženy tisnúcej detský kočík. Kočík sa prevrátil, štvormesečné dieťa sa vykotúlalo na cestu, kde ho rozmliaždilo prechádzajúce mliekarenské nákladné auto.

/Ed McBain: Brokovnica/

.....

Miroslav K. prežil celý život v totalitnej osamelosti len z toho dôvodu, že mu nikto nikdy nepovedal, ako hrozne mu smrdí z úst. Nikto nikdy sa s ním nechcel zhovárať a Miroslav K. hľadal príčiny všade inde, len nie tam, kde mal. Zatrpkol postupne na celý svet i na seba. A pritom stačilo, aby Miroslav K. si kupoval nejaký ústny spray za pár babiek a jeho život by sa odvíjal úplne, ale úplne inak.

.....

Istí manželia veľmi túžili mať dve deti. Po prvom dieťati sa rozhodli ďalšie radšej adoptovať. Manželka nechcela ešte raz zažiť to, čo pri prvom pôrode, keď na sále odrodila úplne sama, pretože celý personál sledoval dôležitý hokejový zápas.

/z tlače/

.....

...Pokiaľ ide o vzduch, ktorý dýchame...zostáva na veľmi nízkej úrovni a niekde...je na úrovni kritickej...Každý dvanásť robotník pracuje u nás na zdravotne rizikovitom pracovisku...169 výnimiek od vlády SSR znečisťuje naše vody s úradným požehnaním. V hospodárení s vodou a vodnými tokmi sa nezadržiateľne blížíme k hranici, za ktorou je už len katastrofa...Každoročne sa zvyšuje podiel toxických látok a odpadov, ktoré prechádzajú do biologických procesov...Sejeme do priotrávenej pôdy, zberáme priotrávenú úrodu...Podľa správy vlády imisie poškodili už 32% poľnohospodárskej plochy na Slovensku...Každé štvrté dieťa na Slovensku má dlhodobé zdravotné problémy...V Bratislave je každá druhá tŕchavosť riziková...V očakávanej strednej dĺžke života sme na jednom z posledných miest v Európe a driapeme sa aj na zadné miesta na svete...Sme chorý národ v chorej krajine...

/Z LITERÁRNEHO TÝŽDENNÍKA/

INVENTÁR

KEBY SME ROZDELILI TELO 75-KILOVÉHO ČLOVEKA
NA JEDNOTLIVÉ PRVKY, DOSTALI BY SME :

- Tolko kostí, že by sme z nich mohli vyrobiť 18,943 špáradiel a ešte jednu malú pišťalku.
- Tolko vlasov, že by sme s nimi stačili znehodnotiť 357,853 tanierov polievky.
- Tolko žalúdka, koľko treba na ušitie jednej čiapky.
- Tolko zadku, koľko treba na zastrčenie jedného boľavého prsta.
- Tolko močového mechúra, že by stačil na výrobu jednej tlačienky.
- Tolko penisu, že by to stačilo na zostrojenie jedného ďalekohľadu.
- Tolko smradu, že by stačil na zamorenie jednej spovednice.
- Tolko pečienky, že chudobná rodina by sa z nej parádne najedla.
- Tolko pľúc, že by sa z nich dalo vyhotoviť dvojce gájd.
- Tolko hovna, že by sa z neho mohla vymodelovať malá busta.
- Tolko nechťov, že by ste ich mohli rozdať dvadsiatim slepým žobrákom namiesto šestákov.
- Tolko nosných chlpov, že by stačili na vyhotovenie jednej zubnej kefky.
- Tolko čriev, koľko treba na výzdobu jedného vianočného stromčeka.
- Tolko hnusných myšlienok, koľko ich človek potrebuje, aby sa mu život videl znesiteľný.
- Tolko rozumu, aby pochopil, že toto všetko dovedna nie je hodné ani deravý groš.
- A tolko bláznovstva, aby napriek tomu celé toto haraburdie nevymenil za všetky poklady sveta.

Uvedený text je z časopisu HARA-KIRI, časopisu sprostého a zlomyseľného, ktorý sa špecializoval na svojrázny druh humoru. HARA-KIRI obracal na posmech všetko, čo sa pokladalo za nedotknuteľné a posvätné, za príliš krásne, či príliš hrozné, za zvrátené alebo presahujúce mieru bežného vkusu. Staroba, materstvo, láska, choroby, mrzáci, géniovia, smrť aj sexus, to všetko bolo terčom posmechu HARA-KIRI, ktorého programom bol samotný podtitul: časopis sprostý a zlomyseľný. Texty a ilustrácie sa usilovali o šokovanie čitateľa, o jeho provokáciu svojou naivnou hrubosťou a útočnosťou na jeho estetické a mravné cítenie. HARA-KIRI nemalo predchodcov ani vzory, bolo jedinečné a neopakovateľné. Bolo patafyzické. Venujme teraz teda spolu

MINÚTKU JEHO PAMÍATKE NAPRÍKLAD

POHĽADOM NA VLASTNÉ VÝKALY !!!!!

Redakcia

V Á Ž E N ÁS p P a Š P N S ,

vítam sa s Vami s pozdravom Haha! priamo zo zasratého, srdnatého a ešte stále divokého Západu.

Poviňujem si zasrať Vám, ako Váš dopisovateľ, jeden /a zároveň jediný, viac nemám/ z mojich mnohých príspevkov z mesta Cincinnatti, ležiacom v malebnom, rázovitom americkom kraji na sútoku dvoch potôčikov, ktorým zaboha nedajú meno.

Posielam, no nie preto, že by bol bohvieako zaujímavý, ale preto, že Vám niečo zasrať musím /viď moje upísanie sa patofyzike/.

Teda:

/Cincinnatti/ Prof. Ing. Mag Mac Mc Mackenzie Drsc., svetový odborník v oblasti fyziky pevných látok a medzných stavov materiálov, zomrel.

To by tak bolo všetko. Podarilo sa mi však zistiť, za akých okolností sa mu to podarilo.

Profesor zostrojil pred rokom jeden zo svojich veľkých vynálezov, vďaka ktorému FBI /ktorá doposiaľ podrobnosti o ňom tají/ zaznamenala výrazné úspechy v boji proti mafii. Bernardo G. v podsvetí známy pod menom Rumový boss, Krstný otec cincinnatskej mafie, poslal profesorovi vlastný malíček ľavej ruky, čo v reči mafie značí smrť. Profesor, po dvoch mesiacoch výpočtov, zostrojil pancierový oblek, ktorý bez prestania nosil na sebe. Jedinou nevýhodou panciera bola jeho váha: 736,89 kg. I tento problém však geniálny profesor vyriešil. Opatril pancier kolieskami a parným strojom o sile 2 koní a váhe 5-tich koní.

Do výpočtov sa však profesorovi vlúdila malá chybička a tak pancierový oblek, ktorý mal byť neprestrielný /klasickými i jadrovými zbraňami/ nemal požadované parametre. Táto bezvýznamná chybička sa mu však stala osudnou. Malý 5-ročný mafiánsky chlapec Paolo G., krstný syn Krstného otca, dobre mierenou ranou z jednoranového fazuľkového revolvera prestrelil profesorov pancier.

Strela nebola však priamou príčinou profesorovej smrti, uviazla len v chlnoch na profesorovej hrudi. Profesor sa však nemohol vyrovnat' so svojou hanbou, a preto si sám podkúril. Pridal do kotla viac dreva a uzavrel na parnom stroji všetky ventily. Vzniknuvší pretlak, hrozivo zasyčiac, roztrhnúc kotol, zničiac však i pancier a beztek už vetché profesorovo telo to, vyfučal.

Takto hrozne sa mafia pomstila svojmu sokovi.

Ako prílohu zasielam niekoľko kusov profesorovho panciera, ktoré sa mi podarilo vymeniť s mafiou za tuzemský /z ich pohľadu za tamzemský/ rum, Vineu a vlečku sena.

Vysraný spravodajca

R. Vikian

P.S. Od mafie som kúpil marihuanu. Neviem, čo na nej vidie. Chutí ako seno.

Vážení čitatelia patefyzici!

V záujme objektívnosti prikladáme ku každému výtlačku BACHORA kus profesorovho panciera. Bohužiaľ, rene revolverom bola len jedna a tak prestrelený kus bude len v jednom výtlačku, za čo sa Vám ospravedľujeme.

Redakcia

P E R O L E K V E T :

Ľ A V Á P R S N Á B R A D A V K A

Potápam sa v mori.

Piesok na jeho dne je oveľa jemnejší ako na pobreží, kde som sa predtým hral zo svojimi stopami. Voda, zdanlivo nehybná, ma láka svojou priehľadnosťou do stále väčších hĺbok, kde je jej farba taká príjemná, že moje oči sú len s veľkou námahou schopné zniesť toľko slasti.

Okolo mňa plávajú ryby, ktoré sa neustále na niečo menia. Zdá sa, že ich premeny sú podmienené snehou zapáčiť sa mi.

Zrazu sa mi už nechce plávať a tak sa prestanem pohybovať.

Klesám veľmi pomaličky ku dnu.

Nohami sa zabáram do piesku.

Zatváram oči a cítim, že stále klesám do dna.

Prepadávam sa do temnoty. Nič nevnímam, pretože sa všetko až prí rýchlo mihá okolo mňa. Som zrazu plný pocitov, ktoré mi idú rozorvať vnútro ... až do chvíle, kým prekvapený nepristanem na strome, ktorý stojí celkom sám na kopci. Chvíľu sa obzerám okolo seba. Na konároch vidím veľmi voňavé kvetnaté plody, ktoré vôbec nemajú farbu a nedejú sa jesť. Asi sú tam len nato, aby voňali.

Keď začne pršať, zleziem dole.

Dážď je taký jemný, že ho takmer necítim.

Začnem utekať. Ponad mňa preletí akési lietadlo s mávajúcimi krídlami. Sledujem ho pohľadom. V diaľke vybuchne. K oblohe stúpa z toho miesta obrovské množstvo farebných vreckoviek. Medzi nimi sú aj tri vzducholode, z ktorých sa ozýva hudba melancholická ako trikrát opakováný západ slnka v priebehu jednej hodiny.

Zasnene počúvam.

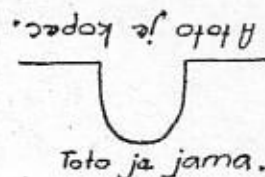
Potom prefrčí okolo šimpanz na bicykli a ja sa rozbehnem za ním. Zavedie ma k veľmi krásnej žene, ktorá sedí na mäkkej pohovke a češe si vlasy.

Keď sa na ňu usmejem, prstom me privolá k sebe.

Sadnem si vedľa nej a ponorím tvár do jej dlhých voňavých vlasov. Veľmi krásna žena sa rýchlo skloní a odkusne mi ľavú prsnú bradavku. V tom okamihu prífrčí noc a veľmi krásna žena sa so smiechom stratí v tme.

K A N E J. K R Á S A

JAMA

Kopeme. Celý deň sa lopotíme. Každý deň. Lopatíme sa. Jama je hlboká. Hlboká. Hlboká. Nepoznáme nič iné. Hlinu nakladáme do veľkých nádob. Nevieme prečo. Každá nádoba je zavesená pod elektrickou vrtulou s veľkými listami. Keď je nádoba plná, vrtuľa sa začne ticho točiť. Vznáša sa hore, k Nim.

Obrovská, mnohokilometrová jama, do ktorej sa ťažko prediera svetlo, tisíce ľudí v monotónnom, jednoliatom vzdychu spod seba vykopáva hlinu, niet farieb, všetky pohltilo šero, oči sa premenili na hadie škáročky, ktorými vnímajú len šedivé tieňe okolo seba a v nekonečnej diaľke nad nimi fliačik modrej oblohy, ich telá sú nahé a klzké, takmer ich nerozoznať od šedivej hliny.

Dedo mi rozprával, že kedysi sa Mŕtvi zakopávali do zeme. My to nemôžeme. Neskôr by sme ich vykopali. Vykopeme im výklenok v stene jamy. Trčí im z neho len hlava. Teda hodiny. Keď je niekto živý, má hlavu. Keď je mŕtvy, má hodiny. Tak poznáme čas. Poznáme predtým, teraz a potom. Pohľad nám padne na hodiny Ablavava. Vieme, bolo to predtým, ako zomrel Ižrid a potom ako Tars. Tarsove hodiny sú vyššie ako Ablavavove a Ablavavove vyššie ako Tarsove. Aj my raz potom zomrieme. Dovtedy kopeme. Skapeme. Prečo?

Predstavte si, ako v nekonečnej hĺbke nepatrní červíci vyhadzujú spod seba hlinu, obklopení stenami jamy, do ktorých sú vtlačené telá, z výklenkov vykúkajú len hlavy, ktoré sa kymácajú vo vetre spôsobenom rotujúcimi vrtulami, súhlasne prikyvujú, až po určitom čase, kedy toho esi majú dosť, zletia na dno jamy, kde sa rozpednú.

Uprostred dňa pristánú vedrá s kašou. Plávajú v nej hrudky hliny. Bijeme sa o ňu. Jedla nie je nikdy dosť. Keď sa vedrá vyprázdnia, okolo nich zostane ležať veľa dotlčených a zabitých, niekoľko starých sa nenaje. Plazia sa k stene. Kopú si výklenky. My však kopeme. Musíme. Kto by nechcel, toho by sme udreli lopatou. Veď zajtra by Oni nespustili vedrá s kašou. Samoregulácia. O nejakej vzbure niet ani myšlienky. Niet ani východiska. Veď ani nevieme, kto sú to Oni, Akékoľvek otázky sú znepokojivé a vedú k smrti. Mali sme tu človeka, ktorý si kládol otázky. Volal sa Granfi. Vliezol do nádoby. Nechal sa na vrchu zasypať hlinou. Ľudia sledovali Granfiho, kým sa

nestal malou bodkou na oblohe. V ten deň ľudia menej kopali. Pozerali hore. Večer sa k nim priblížilo svetlo. Pod ním bol zavesený Granfi. Potom už nikto nevliezol do nádoby.

Z desivej tmy sa približovala žltá žieriaci guľa, ocelovomodré listy vrtule rozhadzovali jej tieň po stenách ako v starých premietkách, oči človeka zaveseného za nohy boli neprirodzene veľké, z tela mu trčali drobné ihličky, ktoré boli na koncoch zapálené, zostal tak zapichnutý do zeme, v strede jamy zostal kopec hliny, ktorú nik nekopal, a ktorý sa podobal mohyle, na vrchu ktorej bol človek.

Kopať prestaneme, až keď sa žiadna nádoba nespúšťa dolu. Je večer. Jediné teraz dňa, keď cítime. Trvá to okamih. Radosti i smútky. Kým nás celodenné lopotenie nepremôže. Okamih. Asi toľko, aby sa povedalo málo slov. Niektorí zašepkajú modlitbu. Veria, že sa potom, raz, prekopeme k veľkej, veľkej diere. Bude tam veľa, veľa svetla a plné vedrá kaše. A teplo. Hlúposť.

Každý sa bude môcť v tej jame, diere kotúľať bez toho, aby narazil na druhého človeka, obklopený farbami všetkých svetov, bude sa môcť skrývať vo vysokej tráve, spať pod stromom plným zeleného listia a všetko mu bude úplne jasné a jednoduché, avšak predtým sa pre bezvercov spustia vedrá a vynesú ich nehor.

Či tomu naozaj niekto verí, neviem. Niekto zasa zoberie vlhkú hruď hliny, utľapkáva ju v prstoch a hruďka mu vydáva mľaskavé zvuky. Mľask. Mľask. Starí ľudia povedia príbeh. Deti sa učia písmenká. Kto dlho, dlho kope, naučí sa celú abecedu. Potom si ľahneme na seba. Vedľa seba. Pod seba. V polospánku chlapi striekajú do žien teplé tekutiny.

Hoci je jama veľká, je málo miesta a v tom priestore sa hrbí masa tiel a tiež nie je taká zima, keď sú pospolu, chlapi sa nevdojak obtrú stehnom o stehná žien, nevedomky číchnu rukou na ich pohľavia, alebo ženy pri hľadaní lepšieho miesta schmatnú mužov, šúchanie a trenie preberie z letargie ďalších a na pár sekúnd sa von z jamy ťahne hukot zrýchlených dychov.

Niektorí sa snažia odtrhnúť spojené telá. Chcú zastaviť neustále obnovovanie; ľudia ich nenávidia. Občas im lopatou rozseknú hlavy. A ráno všetci berú do rúk lopaty. Iba je už nie. Vykopal som si výklenok, začudovane sa na mňa dívali. Dnes sú už hlboko podomnou. Ale moja hlava sa ešte nestala hodinami. Ležím a vyrývam tieto písmenká do lopaty. Stálo mi to zato. Môžem si klásť otázky. Viem, že vedú k smrti. Je to správny život alebo nie? Prečo kopeme tú jamu? Že by to tak malo byť? Prečo striekame tú tekutinu? Prečo sa rodíme? Kto sú to tí Oni? Zajtra sa už asi nezobudím. Hodím lopatu tam dole. Možno ešte niekto vie čítať.

Lopotíme sa. Lopatíme sa.

Kopeme. Skapeme. Do čerta!

<u>Ž A B O -</u>	Patrik Selkirk sa volal môj
<u>M Y Š I E</u>	cvičený jastrab. Našiel som
<u>V O J N Y</u>	ho ako mláďa pod skalou vy-
<u>PATRIKA</u>	sokou. Jeho matka jastrebnica
<u>SELKIRKA</u>	zatiaľ niekoľko metrov nado
	mnou krmila v hniezde žaby
	a myši. Zobral som ho domov,
	škovaný krkavčou jastrabou

R	.	V
	:	
A	.	I
	:	K
M	..	I
	:	
f	..	A
	:	
Z	..	N

matkou, odhodlaný nahradiť mu otca. Choval som ho žabami a myšami a vychovával zákazmi, príkazmi a poučeniami. Systematicky som ho učil nenávidieť žaby a myši. Rozprával som mu o tom, ako ho matka vyhodila z hniezda, aby sa mohla s láskou venovať žabám a myšiam, o tom ako som ho našiel ja, osvojil si ho a prisvojil. Priказoval som mu žrať myši a žaby, zakazoval žrať čokoľvek iné, poučoval ho, ako ich zabíjať.

Patrik sa veľmi rýchlo učil i vďaka mojim výchovným metódam. Ak sa dosť nesnažil, ak neposlúchal na slovo, bil som ho, zatváral do tesnej klietky, nedával mu žrať. Veľmi rýchlo zistil, že musí poslúchať. Neviem, čo si o mne myslel, o sebe, o svete; nezaujímalo ma to. Hlavné bolo, aby nenávidel a zabíjal tie odporné tvory. Tajil som pred ním dokonca existenciu iných zvierat: vrebčov, mačiek, húseníc, krtov, koňov, žiráf, slonov, vínných mušiek a podobne.

Po niekoľkých mesiacoch tvrdého vojenského výcviku bol Patrik Selkirk stopercentne vycvičený. Fresnými oblúkmi krúžil po oblohe, strmhlev sa spúšťal z výšky, chytejúc do zobáka žaby a myši, ktoré som mu hádzal. Odnášal ich do svojej nory, ktorú si vyhrabal v rohu záhrady.

V jeden deň som mu povedal: "Leť, Patrik, leť, leť zabíjať žaby a myši".

Patrik poslednýkrát zakrúžil nedomnou a odletel. Bol som spokojný, poderilo sa mi vychovať zabijaka.

O nejaký čas nato som spozoroval, že z Patrikovej nory vyliézajú žaby a myši. Pochodovali za sebou smerom, ktorým odletel nedávno Patrik. Pobral som sa za nimi, rozdupávajúc telička, ktoré sa mi priplietli pod nohy. Vlniaci sa šedivo-zelený, chlpatý-sľizký had tiel ma priviedol až pod skalú vysokú, s hniezdom jastrabím. Všade okolo sa to hemžilo žabami a myšami. A na skale vysokej sedel zradca Patrik, rozkladal krídlami, až sa vietor dvíhal, a krákorol. Krákorol o tom, ako ho bil človek, ako ho zatváral do klietky, ako ho nútil

žrať a nenávidieť žaby a myši.

Takáto sviňa je ten jastrab, pomyslel som si, malo ma to napadnúť už vtedy, keď si hrabal tú noru v záhrade.

"Patrik, ty zradca!" zakričal som. "Zašľapím ťa ako myš, roztrhnem ťa ako žabu!" Zdvihol som zo zeme pevný konár, pripravený splniť svoju hrozbu.

Skôr než som stihol vykročiť, žabomyšie telá sa zavlnili a začali sa zoraďovať do uzavretých šíkov. Každéj žabe, či myši sa v labkách zjavil miniatúrny samopal, guľomet, húfnica alebo aspoň tomehawk. Vzadu som dokonca videl tenky, raketomety, husitské vozy a Trójskeho koňa.

"Do boja", zakrákoral z výšky Patrik.

Šíky sa pöhli. Proti mne, proti pánovi tvorstva, proti celému ľudstvu. Nemysleli nič zlé, týmto ťažením proti ľudstvu. Chceli sa len pomstiť.

Patrik Selkirk krúžil nad žabomyším vojskom a bez prestania krá-koral: "Hurrrrrrrá, do boja! Za slobodu! Za žeby a myši!" Krídla široko roztiahnuté, len občas ich stiahol k telu, strmhľav sa vrhol dolu, schytil do zobáka myš alebo žabu a s chuťou ju zožral.

Niečím sa predsa živiť musel.

----- PERO LE K V E T

JEDNA Z PODÔB PEKLA-----

Som pískajúci čajník v kuchyni hluchonemých, ktorí sedia okolo bieleho okrúhleho stola a posielajú odkazy mŕtvym. Sú nesmierne vážni a sústredení. Na klopách kabátov majú plecky: "Už nikdy počuť".

Som plný vody uvedenej do bodu varu.

Som pískajúci čajník v kuchyni hluchonemých. Trčím nad ohňom a je mi strašne horúco. Ale hluchonemým je to jedno. Nevšímajú si ma. Posielajú si svoje odkazy mŕtvym a už nikdy nechcú nič počuť.

Dohovárajú sa vlasmi a očami. Niekedy aj ušami. Najmä keď filozofujú. Úplne im to stačí. Lenže mňa to privádza do zúfalstva. A čím som zúfalejší, tým prenikavejšie pískam a tým rýchlejšie sa zo mňa voda vyparuje a to znamená, že onedlho zostanem prázdny, prestanem písať a začnem černať, začnem sa odlupovať, až nakoniec zo mňa nič nezostane ...

BRUNO CORRA + EMILIO SETTIMELLI : TRI HRY

I. jednenie:

paséizmus

Starec a starena sedia oproti sebe pri stole. Na stole je kalendár.

Starec: Ako sa máte?

Starena: Ide to. A vy?

Starec: Ide to. /Pauza/ Zajtra bude asi pekne! /pauza/ Aj dnes odtrhneme ako obvykle lístok: 10. januára 1860 /pauza/ Trávila ste dobre?

Starena: Ide to.

Starec: Prekonala ste svoje nechutenstvo?

Starena: Dobre som sa najedla a dobre som vytrávila. Som veľmi spokojná.

Starec: Som ohromne spokojný! /tma/

II. jednenie:

Rovnaké osoby aj prostredie.

Starec: Ako sa máte?

Starena: Ide to. A vy?

Starec: Ide to. /pauza/ Zajtra bude asi pekne! /pauza/ Aj dnes odtrhneme ako obvykle lístok: 10. januára 1880. /pauza/ Trávila ste dobre?

Starena: Ide to.

Starec: Prekonala ste svoje nechutenstvo?

Starena: Dobre som sa najedla a dobre som vytrávila. Som veľmi spokojná.

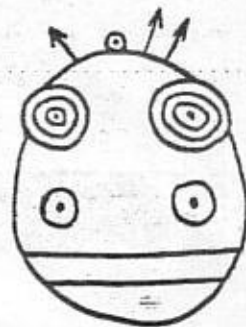
Starec: Som ohromne spokojný! /tma/

III. jednenie:

Rovnaké osoby aj prostredie.

Starec: Ako sa máte?

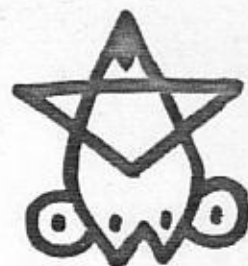
Starena: Ide to. A vy?

Starec: Ide to. /pauza/ Zajtra bude asi pekne! /pauza/ Aj dnes odtrhneme ako obvykle lístok: 10. januára 1910.

Starena: Preboha! Pichá ma pri srdci! Umieram...
/zvráti sa a znehybnie/

Starec: Preboha! Pichá ma pri srdci! Umieram...
/zvráti sa a znehybnie/

negatívny čin

Vstupuje zaneprázdnený, usteraný pán. Zoblečie si kabát, zloží klobúk a zúrivo sa prechádza:

- NO TO JE FANTASTICKÉ! NEUVERITEĽNÉ!

Obráti sa k publiku, pri pohľade naň sa rozčúli, výjde k rampe a kategoricky prehlási:

- JA ... VÁM NEMÁM ČO POVEDAŤ!...

/opone/

pred nekonečnom

Divoký filozof, ešte veľmi mladý, s gaštanovými vlasmi "berlínskeho typu". Ťažkým krokom chodí semiatem. V pravej ruke drží pištoľ a v ľavej noviny Berliner Tageblatt.

- JE TO ZBYTOČNÉ!... PRED NEKONEČNOM SÚ SI VŠETCI ROVNÍ!... VŠETKY VECI SÚ V ROVNAKEJ ROVINE... ZÁHADA ICH ZRODENIA, ICH VÝVOJA, ICH ZÁNIKU!... ANI JA DNES... ROKU 1915, NEVIEM, ČI SI MÁM PO RAŇAJKÁCH PREČÍTAŤ BERLINER TAGEBLATT ALEBO VYSTRELIŤ Z PIŠTOLE...

Pozerá sa doprava, potom doľava a nedbalo, znudene zdvíha noviny a pištoľ.

- A ČO! VYSTREĽME SI!...-

Vystrelí a spadne ako podťatý.

K LAUTRÉAMONTOVI

O dvoch útlých dielach, o niekoľkých listoch a o krátkom, záhadnom živote Lautréamonta se už toho toľko popísalo... Spomeňme si len na Tzaru, Soupaulta, Bretona, Aragona, Desnosa alebo na Teigeho, Nezvala... Skoro každý významný surrealistický básnik mu vzdal hold.

Je preto zbytočné znovu opakovať to, čo už bolo mnohokrát povedané a napísané alebo analyzovať to, čo už bolo mnohokrát analyzované. Nie, to v žiadnom prípade nechcem.

Chcel by som len zachytiť svoje pocity, ktoré sa zrodili z chvíľ strávených nad jeho dvoma knižkami, pretože len málokteré diela na mňa tak mocne a zároveň tak protichodne zapôsobili. /Pretože ak ste Lautréamonta čítali, nemusím zdôrazňovať, aká veľká je rozdielnosť medzi "Spevmi" a "Poéziou". Povedali by ste, že tieto dve knižky ani jeden človek napísať nemohol. Ale stalo sa to a nikomu nedalo, aby si nepoložil otázku: "Ako je to možné?" Väčšina básnikov opustila psychologický výklad Lautréamontovej dramatickej premeny a vysvetľuje ju z dotyku autorovho ducha s neveriteľným storočím /Desnos/ alebo túto rozdielnosť považujú za súčasť grandiózne humorného zámeru, na koniec ktorého azda ani nemôžeme dovidieť /Breton, Teige/. Nech už je to akokoľvek, Lautréamont "bol a je aj dosiaľ krásnou štandardou" /Desnos/.

I.

Lautréamontove "Spevy Maldororove" je šílený príval fantastických, pochnúrajných a marbidných obrazov, ktorý se na vás valí ako lavína a vy sa nemôžete, nedokážete pohnúť z miesta, len fascinovane sledujete /občas sa zvíjate v krčoch/ ako sa tá lavína k vám približuje, ako sa na vás valí čoraz rýchlejšie až vás nakoniec v neopísateľnom okamihu zasype. Ale tým to nekončí.

Ležíte v halde snehu, dusíte sa, hučí vám v hlave, chce sa vám vracať. Ruky samovoľne hrabú a hrabú zúfalo sa pokúšajú vyhlíbiť tunel na slobodu, nmané akusi zázračnou silou. Akékoľvek logické postupy sú odbúrané. Neviete, či sa hrabete von alebo ešte hlbšie dnu. Sneh vás tak tesne obklopuje, že sa až dotýka vašich citov. Hrôza, des a hnus vystrkujú svoje ruky z temnoty snehu a štipu vás po celom tele. Bolest' je to, čo si v týchto chvíľach najjasnejšie uvedomujete. Máte vízie plné čiernych diablov a krvavých jazykov, ktorí tancujú ako zmyslov zbavení nad svojimi obeťami, ktoré majú rozpárané bruchá, utreté hlavy a odrezané údy.

Tento stav trvá po celú tú dobu, kým "Maldororove spevy" nedočítam. Keď sa knižky zbavím, všetko zrazu prestane a ja mám pocit, že to bol len zlý sen. Strašne zlý sen.

Myslím si, že táto kniha nemôže priniesť človeku nejakú radosť, pretože je to kniha, v ktorej si autor predsavzal útočiť na človeka a na Toho, kto ho stvoril. Je to najčiernejšia kniha, akú som čítal, ale zároveň je to aj jedna z najfantastickejších z najfascinujúcejších kníh, čo sa týka ľudskej fantázie-snov a predstáv.

Dvakrát by som ju však prečítať nedokázal. Vlastne dokázal, ale už by som to dokázať NECHCEL.

II.

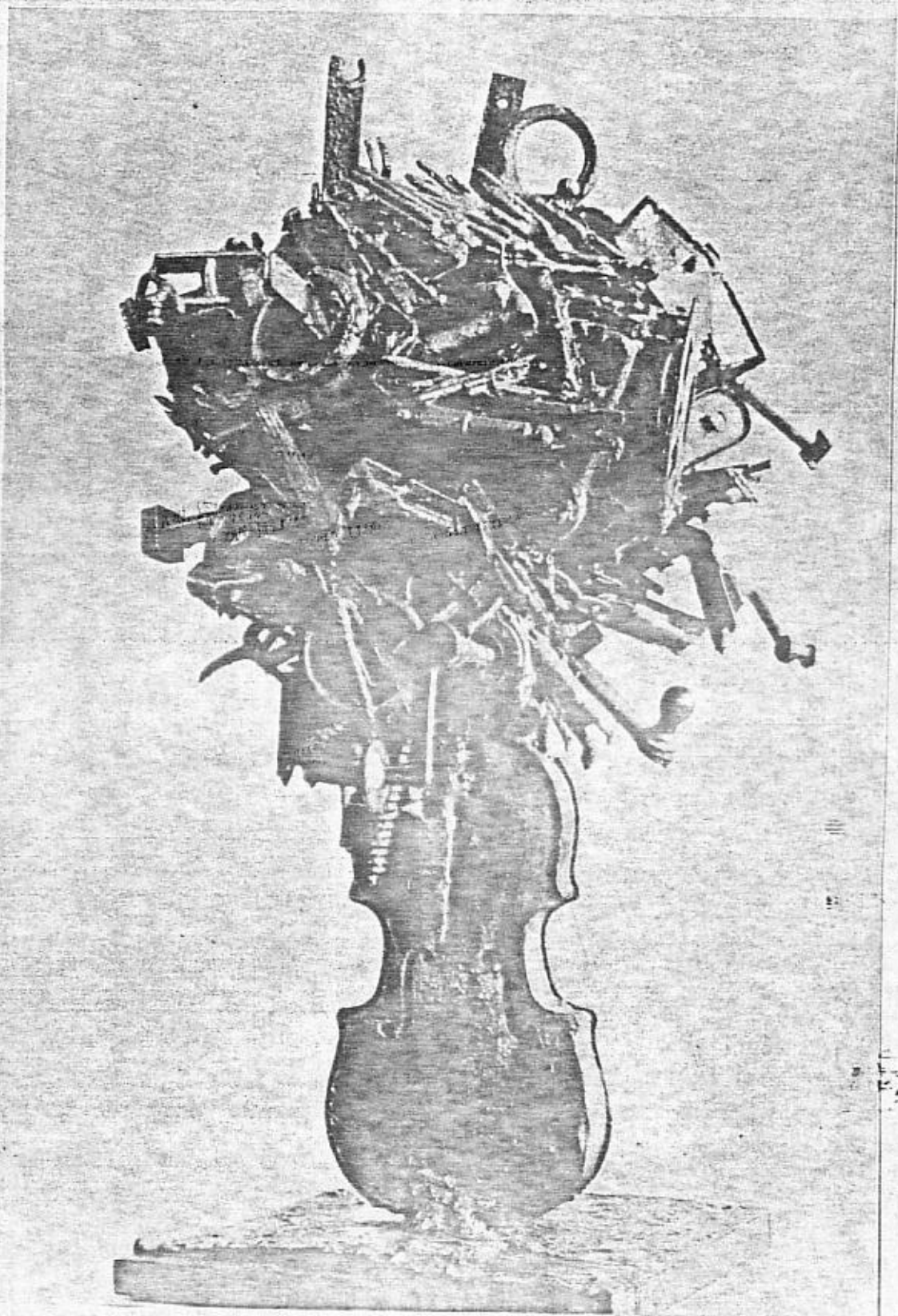
"Poézia" je len predslov k dielu, ktoré Lautréamont nestihol napísať. Alebo dielo napísal a zachoval sa iba tento predslov? To sa presne nevie. Isté však je, že v "Poézii" bráni Lautréamont to všetko, na čo v "Spevoch" útočil. Krutosť sa mení na láskavosť, chaos na poriadok, zlo na dobro, čierne na biele... je to totálna negácia "Spevov", hneď na začiatku Lautréamont píše:

"Nahrádzam melenchóliu odvahou, pochybnosť istotou, zúfalstvo nádejou, zlo dobrom, náreky povinnosťou, skepsu vierou, sofizmy chladnou rozvahou, a pýchu skromnosťou."

V "Poézii" Lautréamont celkom odmieta romantický princíp poézie, ktorý v "Spevoch" priviedol až do krajnosti, básnikom, ktorých uctieval, v "Poézii" dáva tie najhenlivejšie mená a prívlastky, hlása v nej návrat k filozofickej a moralizátorskej poézii.

Musím priznať, že mi "poézia" nepriniesla taký silný zážitok z čítania, chvíľami som sa pri nej nudil. Myslím, že je to tým, že niektorých ľudí, ktorými sa Lautréamont v "Poézii" zaoberá vôbec nepoznám.

Z niektorými vecami v nej súhlasím, mám na ne taký istý názor a niektoré sa mi zase priečia. Nemienim tu teraz tieto veci vymenúvať, musím sa však ešte priznať, že niektoré pasáže ma tak rozosmieli, že som sa schuti pobavil, čo sa mi zase v "Spevoch" nestalo. V podstate mám z "Poézie" veľmi zmiešané pocity a fakt neviem, čo si mám o nej myslieť. Surrealisti vyslovili názor, že jedno alebo druhé Lautréamontove dielo musí byť pretvárkou a že tou pretvárkou je "Poézia". J.P. Soulier dospel zase k názoru, že Lautréamont bol schizofrenik. S tým nesúhlasím, prikláňam sa skôr k názoru, že Lautréamont si zo všetkých poriadne vystrelil. Zdá sa mi, že to bol ohromný srandista.

63. JOZEF JANKOVIČ: Malá nočná hudba. 1964. Asambláž

L A U T R É A M O N T : S P E V Y M A L D O R O R O V E

... zdvihol som zdesené viečka vyššie, ešte vyššie, až som uvidel trón z ľudských výkalov a zo zlata; na ňom sa nafukoval s hlúpu pýchou, telo zahalené do rubáša, ušitého zo špinavých nemocničných plachiet, ten, ktorý si sám hovorí Stvoriteľ! Držal v ruke zhnitý trup mŕtveho človeka a podával si ho postupne od očí k nosu a od nosu k ústam; keď ho mal pri ústach, dalo sa uhádnuť, čo s ním urobí. Nohy mal ponorené do veľkej kaluže kypiacej krvi, na hladinu ktorej sa náhle vynárali ako pásomnice z obsahu nočníka dve alebo tri opatrné hlavy a hneď sa zasa bleskurýchle potápali: kopnutie umiestnené presne na nosnú chrupavku bolo známou odplatou za porušenie poriadku, spôsobené potrebou tých ľudí nadýchnuť sa vzduchu: veď to nakoniec neboli ryby! Plávali najviac ako obojživelníci pod povrchom tej nečistej tekutiny... tak dlho až Stvoriteľ, ktorý už nemal nič v ruke, chytil za krk oboma palcami na nohe ako kliešťami ďalšieho potápača a vytiahol ho z červeného bahna, -vynikajúcej omáčky- do výšky! Potom s ním urobil presne to isté, čo s prvým. Najprv mu zožral hlavu, nohy, ruky a nakoniec trup, až nezostalo vôbec nič, lebo schrúmal aj kosti. Tak to pokračovalo aj v ďalších hodinách jeho večnosti. Niekedy zvolal: "Ja som vás stvoril, mám teda právo robiť si s vami, čo chcem. Nič ste mi neurobili, to priznávam. Spôsobujem vám utrpenie a je to pre môj pôžitok." A pokračoval v krutom hodovaní, hýbajúc dolnou čeľusťou, ktorá zasa hýbala fúzami na jeho brade, plnými mozgov...

/ úryvok z DRUHÉHO SPEVU /

... Všetko pracovalo podriaďujúc sa svojmu osudu: stromy, plenety, žraloci. Všetko okrem Stvoriteľa! Ležal v roztrhaných šatách na ceste. Dolná pera mu visela ako uspávacie lano, nemal vyčistené zuby a do plavých vln jeho vlasov sa miešal prach. Jeho telo, malátne ťažkým spánkom a otlčené od kameňov, sa márne pokúšalo zodvihnúť. Sily ho opustili a ležal tu slabý ako dážďovka, necitlivý ako kôra stromu. Prúdy vína plnili ryhy, vyhlíbené nervóznym pošklbávaním jeho ramien. Zhovädilosť s prasačím rypákom ho prikrývala svojimi ochrannými krídlami a zamilované neho čumela. Jeho nohy s ochabnutými svalmi sa vŕtali po zemi ako dve slepé stožiare. Krvácel z nosa: pri páde narecel tvárou na stĺp. ... Bol opitý! Hrozne opitý!

ako doge, ktorá za noc vyslopala tri sudy krvi! Napíňal ozvenu nesúvislými slovami a hambím sa opekovať ich tu; ak nemá k sebe úctu najvyšší opilec, musím mať úctu ja k ľuďom. Vedeli ste, že Stvoriteľ ... sa opíja?

/ úryvok z TRETIEHO SPEVU /

... Smejte sa, zároveň však plačte. Ak nemôžete plakať očami, plačte ústami. Ak je aj to nemožné, cikaajte; upozorňujem, že nejaká tekutina je tu nutná na zmierenie suchosti obsiahnutej vnútri smiechu, ktorý má dozađu otvorené rysy...

Som špinavý. Žerú ma vši. Tel'atá pri pohľade na mňa dávia. Malomocenstvo urobilo moju kožu pokrytú žltým hnisom a šupinami. Nepoznám riečnu vodu ani rosu z mrakov. Na pleciach mi, ako na hnojisku, rastie obrovská huba s okoličnatými stopkami. Sedím na neforemnom kuse nábytku a nepohol som údmi už štyri storočia. Moje nohy sa zakorenili do zeme a až k bruchu sa skladajú z akejsi bujnej vegetácie, plnej odporých cudzopasníkov, ktorá už nepatrí k rastlinám, ale nie je ani živým mäsom. Moje srdce však bije aj napriek tomu. Ako by ale mohlo biť, keby ho hniloba a výpary mojej mŕtvoly /netrúfam si povedať tela/ hojne neživili? Pod ľavou pazuchou sa mi usadila rodiňa ropúch, a keď sa niektorá žaba pohne, štigolí ma to. Dajte pozor, aby žiadne neutiekla a nezačala sa vám hubou hrebať v uchu: dokázala by vám potom vliezť do mozgu. Pod pravou pazuchou mám chameleóna, ktorí ju večne honí, aby nezdochol od hľedu: každý musí žiť. Ale keď jedna strana úplne zmariť úskoky druhej, nezostáva obom nič, než sa neostýchať a sať jemný tuk, pokrývajúci moje rebrá: navykol som si na to. Zlá zmijsa mi zožrala penis a zaujala jeho miesto: urobila zo mňa nadsemca, tá nehanebnica. Ach, keby som sa mohol brániť svojimi ochromenými rukami! Ale zdá sa, že sa premenili na kusy dreva. Tak či onak, dôležité je, že tam krv už nevodí na prechádzku svoju červenú. Dvaja malí ježkovia, ktorí prestali rásť, hodili psôv, - a neodmietol to- vnútornosť mojich vajec; kožu starostlivo vyumývali a uhniedzili sa v nej. Riť mi zapchal krab, povzbudený mojím utrpením, stráži vchod svojimi klepetami a spôsobuje mi veľké bolesti! Dve medúzy preplávali more, zlákané nádejou, ktorá ich nemala sklamať. Pozorne sa zadívali na obe mäsité časti, z ktorých sa skladá ľudská zadnica, priseli sa k ich vypuklým tverom a neustálym tlakom ich tak rozmačkali, že tie dve kusy mäsa zmizli; zostali len dveja netvory z kráľovstva Slizkosti, rovnakí farbou, tvarom a krutou dra-

vostou.

/ úryvky zo ŠTVRTÉHO SPEVU /

L A U T R É A M O N T : P O É Z I A

Melanchólia a smútok sú počiatkom pochybností, pochybnosti počiatkom zúfalstva, zúfalstvo krutým počiatkom rôznych stupňov zla. Čítajte, ak chcete sa o tom presvedčiť, Spoveď dieťaťa svojho veku. Len čo sa človek dostane na šikmú plochu, stene sa mu osudnou. Je isté, že skĺzne až k zlu. Vyhýbajte sa šikmej ploche. Vykoreňte zlo.

. . .

Dobro je víťazstvom nad zlom, je popretím zla. Ak ospevujeme dobro, zlo sa týmto primeraným činom vylučuje. Neospevujem to, čo sa nemá robiť. Ospevujem to, čo sa má robiť. Zmysel prvej vety neobsahuje zmysel druhej. Zmysel druhej obsahuje zmysel prvej.

. . .

City vyjadrujú šťastie, vyvolávajú úsmev. Rozbor citov vyjadruje šťastie, počítajúc len s časťou osobnosti; vyvoláva úsmev. City nezávisle od priestoru a času povznášajú dušu až ku koncepcii ľudstva, skúmaného v jeho podstate, v jeho vznešených členoch! Rozbor citov nezávisle od času a priestoru povznáša dušu až ku koncepcii ľudstva, skúmaného v jeho najvyššom výraze, vo vôle! City sa zaoberajú nerestami a cnosťami; rozbor citov sa zaoberá len cnosťami. City nepoznajú zákon, ktorý ich riadi. Rozbor citov nás učí tento zákon poznávať, násobí silu citov. Pri citoch je všetko neisté. Sú výrazom šťastie a nešťastie, dvoch krajností. Pri rozbere citov všetko je isté. Je výrazom šťastie, ktoré premení z toho, že v danej chvíli vieme ovládnuť vaše dobré alebo zlé... City plačú, keď im je do plaču, práve tak ako keď im do plaču nie je. Rozbor citov neplače.

. . .

Mnohé veci isté sú popierateľné. Mnohé veci neisté sú nepopierateľné. Protirečenie je známkou nerozhodnosti. Neprotirečenie je známkou istoty.

. . .

Krásu života môžeme posudzovať len podľa krásy smrti.

. . .

Krásu smrti môžeme posudzovať len podľa krásy života.

/ úryvky z Poézie /

BACHOR 4/ 115

... A EŠTE NIEKOĽKO DOBRÝCH RÁD !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nepoužívajte klasické citáty - prevádzate tým exhumáciu bebičky v prítomnosti svojej milenky. /Fargüe /

Ak vás túžba zapáčiť sa zvädza, nepožierajte dieťa, ktorého matku máte radi. /Hugo/

Zavolajte svoju rodinu k telefónu a vymočte sa do otvoru vyhradeného hudobným, gastronomickým a svätým sprostostiam.

Aby ste dobre pochopili Freuda, obúvajte si varletá v podobe cvikru. /Malespine/ /Tzere/

A hlavne nikdy nenoste konvalinku na poklopce, prináša to príliš veľa šťastia. /Torma/

Jeden z najznámejších ohňov, oheň páchnucí, obdržíme, ak namáčame biskupa v oleji z tresčích pečienok. /Péret/

Jediný spôsob ako mať nasledovníkov, je bežať rýchlejšie, než ostatní.

/ Picabia/

PERTE SI PRSIA AKO RUKAVICE.

/Dadaistický anonym/

Vydáva Spoločnosť pre pestovanie a šírenie patafyziky na Slovensku
Nepredajné!